

РЕШЕНИЕ

№ 16888

гр. София, 04.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 18.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **13427** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ХОЛИС-2011“ ЕООД, ЕИК-[ЕИК], чрез адв. И. И. срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221924006507-091-001/11.07.2025 г., издаден от В. А. В.- орган, възложил ревизията и Н. Ц. Р.– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1172/26.09.2025 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите.

Релевира се, че РА е издаден в нарушение на закона и съществените процесуални правила. Поддържа се, че въз основа на всички събрани доказателства е доказано данъчното събитие по смисъла на чл.25, ал.1 от ЗДДС, даващо право на данъчен кредит. Оспорват се формираните правни изводи в РА, водещи до необосновано увреждане на правната сфера на оспорващия, с твърдения, че същите противоречат на принципите на оправданите правни очаквания, на пропорционалността и данъчния неутралитет. В резултат на това, според жалбоподателя ревизиращите органи са издали незаконосъобразен РА, който трябва да бъде отменен. Цитира се практика на СЕС и решение на ВАС. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

Ответникът– директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“. [населено място] при Централно управление на НАП, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Придържа се към мотивите, изложени в решението на директора на ОДОП- С.. Претендира юрисконсултско възнаграждение съобразно материалния интерес по спора.

СГП не взе становище по жалбата.

Административен съд София – град, 73- състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа страна следното:

Ревизията е възложена със Заповед №Р-22221924006507-020-001/09.12.2024 г., връчена на 13.12.2024 г. по електронен път, изменена със заповеди №Р-22220424006507-020-002/07.03.2025 г. и №Р-22220424006185-020-003/07.04.2025 г., издадени от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-404/27.05.2024 г. на директора на ТД на НАП С., с която е възложено извършването на ревизия на „ХОЛИС-2011“ ЕООД за определяне на задълженията за данък върху добавената стойност за периодите от 01.08.2024 г. до 31.10.2024 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р- 22221924006507-092-001/27.05.2025 г., срещу който не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключила с оспорвания в настоящото производство Ревизионен акт /РА/ №Р-22221924006507-091 -001/1 1.07.2025 г., издаден от В. А. В. - орган, възложил ревизията, и Н. Ц. Р., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, връчен на 14.07.2025 г. по електронен път. С РА са установени на „ХОЛИС-2011“ ЕООД допълнителни задължения за ДДС в размер на 26 714.75 лв. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ са начислени лихви в размер на 1 219.23 лв.

В хода на ревизионното производство е установено, че извършваната от „ХОЛИС-2011“ ЕООД дейност е строителство, като дружеството е регистрирано в К. на строителите от 2022 г.

С цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за определяне данъчните задължения на дружеството са извършени процесуални действия, описани в констативната част на РД, неразделна част от РА /чл. 120, ал. 2 от ДОПК/.

На основание чл. 37, ал. 3. чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/, в отговор на което са представени документи.

На основание чл. 57 от ДОПК са поискани, съответно представени писмени обяснения от трети лица- „МУЛТИПЛЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, с ЕИК-[ЕИК]; район Л., дирекция „Контрол по строителството“; „УНИКРЕДИТ БУЛБАНК“ АД; „ТЪРГОВСКА БАНКА Д“ АД.

На основание чл. 47 от ДОПК е изпратено искане за извършване на действия от други контролни органи /ИИДДКО/ до Регионална дирекция за национален строителен контрол /РДНСК/. Получен е отговор вх. №ЕО-05-22-2667/01.04.2025 г.

Извършени са справки в информационните системи на НАП относно регистрационни данни, извършвана дейност, декларирани и плащани публични задължения, клиенти, доставчици и други данни за ревизираното лице.

Установено е от приходните органи, че за ревизираните периоди, в частност за м.08.2024 г. е декларирана обща данъчна основа на облагаемите доставки 55 605.01 лв. и е начислен ДДС в размер на 11 120.99 лв. /продажби към физически лица, без посочен ЕГН/. Констатирано е, че по банковата сметка на дружеството са получени преводи от следните физически лица:

- на 02.08.2024 г. - 20 000.00 лв. от А. К. Х. с основание „по договор за покупка на имот в Л. 5. ет. 4. ап. 3“;

- на 05.08.2024 г. - 5 000.00 лв. от Г. К. Т. с основание „плащане за жилище - ап. 3 -Д.“;

-на 05.08.2024 г. - 5 000.00 лв. от Г. К. Т. с основание „плащане за жилище - ап. 3- Д.“;

-на 05.08.2024 г. - 5 000.00 лв. от Г. К. Т. с основание „плащане за жилище - ап. - Д.“.

За получените преводи са издадени фактури №[ЕГН]/01.08.2024г., №[ЕГН]/05.08.2024г., №[ЕГН]/06.08.2024 г. и №[ЕГН]/08.08.2024 г., отразени

в дневника за продажби за м.08.2024 г.

В дневника за продажби за м.08.2024 г. са включени и фактури, издадени на физически лица през м.06.2024 г. и м.07.2024 г.

Установено е, че внесените по сметка на дружеството суми са за покупки на апартаменти в сграда в [населено място]. м. „Ю. тангента“, р-н „Л.“, с идентификатор 68134.4362.122, УПИ Х-1194. Видно от осчетоводяването на получените суми, същите са отразени като авансови плащания по сметка 412 „Клиенти по аванси“.

Установено е, че е издадено Разрешение за строеж №256/12.10.2022 г. на три физически лица: Н. Р. А., С. Г. А. и Н. Н. А.. Същите с Нотариален акт №62. Т.VI, рег. №16664, дело №1002 от 15.12.2022 г., са учредили безсрочно право на строеж за построяване на жилищна сграда в процесния имот на дружеството „ХОЛИС-2010“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. Представен е договор за строителство от 05.01.2023 г., сключен между „ХОЛИС-2010“ ЕООД - възложител и жалбоподателя „ХОЛИС-2011“ ЕООД- изпълнител за извършване на СМР в описания обект на стойност 350 000.00 лв., с ДДС. Уговорено е авансово плащане- 30%, като е установено, че такова не е извършвано от „ХОЛИС-2010“ ЕООД. Със споразумение от 03.02.2023 г., сключено между „ХОЛИС-2010“ ЕООД и „ХОЛИС-2011“ ЕООД е договорено плащанията от лицата, закупуващи жилища следва да се превеждат по сметка на жалбоподателя в настоящото производство- „ХОЛИС-2011“ ЕООД. Органите по приходите приели, че получените по банковата сметка на „ХОЛИС-2011“ ЕООД суми от физически лица имат характер на авансово плащане по договора за строителство, сключен с „Х.-2010 ЕООД и за същите ревизираното лице е следвало да издаде фактури с получател „ХОЛИС-2010“ ЕООД, тъй като същите се явяват авансови вноски за извършени СМР. Дружеството „ХОЛИС-2010“ ЕООД не е регистрирано по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Констатирано е от органите по приходите, че през ревизираните периоди е ползван данъчен кредит за строителни материали по фактури, издадени от „АНГРО ТРЕЙД“ ООД, „ПИК ЕНД М ИНВЕСТ“ ЕООД и „АРМАТУРЕН ДВОР Л. ЕООД, както и за услуги- наем на подпори от „НЕКСТ БИЛД“ ЕООД, работа с бетон- помпа от „ЕМ ПИ ЕН“ ООД. Преведени са и аванси към „ХИДРОБЕТОН“ ООД и „ДЖИ ЕНД ДЖИ ГРУП - БЪЛГАРИЯ“ ЕАД- за покупка на арматура.

Установено е, че дружеството е ползвало данъчен кредит по фактури издадени на други лица, както следва:

- през м.08.2024 г. е ползван данъчен кредит в размер на 957,60 лв. по фактура №[ЕГН]/10.05.2024 г., с получател „СОФИЯ ИСТЕЙТС ЕДНО“ ЕООД;

- през м. 10.2024 г. е ползван данъчен кредит в размер на 819.42 лв. по фактура №[ЕГН]/06.08.2024 г. с получател „ХОЛИС 2010“ ЕООД.

Констатирано е, че е издадено от „ПИК ЕНД М ИНВЕСТ“ ЕООД кредитно известие /КИ № [ЕГН]/23.08.2024 г., отразено в дневника за покупки на ревизираното лице за м.09.2024 г. като фактура, с право на пълен данъчен кредит в размер на 1 643.00 лв.

При тези фактически установявания, на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС с РА не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 420.02 лв. по посочените фактури и КИ.

Относно ползвания данъчен кредит за покупки на строителни материали и услуги от ревизираното лице е представен договор за строителство от 05.01.2023 г., сключен с „ХОЛИС-2010“ ЕООД, в качеството на възложител.

Представени са от ревизираното лице писмени обяснения, в които е посочено, че строителството на сграда е започнато на 23.02.2023 г., но поради авария е спряно от РДНСК и е започнато строителство през декември 2023 г. Цените на закупените жилища няма да се променят. Според Приложение №2- Изкопа плоча кота нула април 2023 г.; Сутерен април 2024 г.; Вертикална плоча

етаж- 1 май 2024 г.; Вертикална плоча етаж- 2 декември 2024 г.; Акт 14- ноември 2025 г. Във връзка с изискана информация от „МУЛТИПЛЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, изпълняващо строителния надзор на обекта е постъпило обяснение с вх. №55-22-3089/05.03.2025 г., според което дружеството не е имало взаимоотношения с „ХОЛИС- 2011“ ЕООД и няма информация на какъв етап е строителството, кога и от кого са извършвани строителни работи на обекта. Договорът на строителен надзор е прекратен на 17.01.2023 г.

За установяване на участието на „ХОЛИС-2011“ ЕООД в строителството на обекта е изпратено ИПДПОТЛ изх. №Р-22221924006507-041-002/24.02.2025 г. и до отдел “Контрол по строителството“, район „Л.“, [населено място]. Представен е отговор с вх. №ЕО-38-22-63# 1/05.03.2025 г. с приложен договор за строителство от 05.01.2023 г., сключен между „ХОЛИС-2010“ ЕООД- възложител и „ДЕСТА-Д“ ЕООД- изпълнител, със същата дата и параметри, като посочените в договора, представен от „ХОЛИС-2011“ ЕООД.

Съгласно указанието на отдел „Контрол по строителството“, Район „Л.“ за извършвания строеж, който е от III категория, е изпратено ИИДДКО №Р- 22221924006507-032-001/05.03.2025 г. до РДНСК. Получен е отговор с вх. №ЕО-18-22-732/04.04.2025 г. с приложени документи. Според предоставените от РДНСК строителни книжа- актове за приемане на извършени различни видове СМР издадени през м. 10.2023 г.- м. 12.2023 г. и договор за строителство от 10.07.2024 г., в предходните периоди изпълнител на строителството на обекта е бил „СПИЙД СТРОЙ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, а с допълнително споразумение от 15.01.2024 г. договорът е прекратен. Сключеният договор за строителство от 10.07.2024 г. със „СПИЙД СТРОЙ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД е със същите параметри като договора, представен от „ХОЛИС- 2011“ ЕООД. В документите, приложени от РДНСК се съдържа и трети договор за строителство от 25.03.2023 г., сключен със „СТИЛИЯНА-ЕМ“ ЕООД, като с нотариално заверена декларация от управителя на „СТИЛИЯНА- ЕМ“ ЕООД е декларирано, че работата на обекта е прекратена от 26.08.2024 г. След проверка, строителството на обекта е спирано от органите на РДНСК през 2023 г. На 30.01.2025 г. от РДНСК е извършена проверка на строежа, документирана с Констативен акт №С23-797-/30.01.2025 г., въз основа на която със Заповед №ДК-09-С-6/21.02.2025 г. са спрени всички видове строително- монтажни работи на строежа до отстраняване на причините довели до издаването на заповедта, а именно: 1. До представяне на сключен договор за строителство; 2. Представяне на сключен договор за упражняване на строителен надзор; 3. Представяне на сключен договор за авторски надзор; 4. За изпълнение на предписанията по възложено с изх. №СО-357-00-77/14.02.2025г. на ДНСК конструктивно становище.

Констатирано е още от приходните органи, че през ревизираните периоди в дружеството е имало едно наето лице по трудов договор /от 31.08.2023 г. до 16.09.2024 г./. За периодите, когато „ХОЛИС-2011“ ЕООД е закупило строителни материали и услуги, изпълнители на СМР са били други лица. Няма данни „ХОЛИС-2011“ ЕООД да е участвал като подизпълнител на друг строител, а получените материали и услуги да са префактурирани. Няма съставени актове обр. 19 и издадени фактури от „ХОЛИС-2011“ ЕООД към „ХОЛИС- 201 0“ ЕООД - възложител според представения договор.

При тези данни, органите по приходите приели за недоказано участието на „ХОЛИС-2011“ ЕООД в изпълнението на договорените СМР. Формиран е изводът, че не се доказва използването на получените стоки и услуги за последващи облагаеми доставки и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което с РА е отказан данъчен кредит в размер на 23 294.73 лв. по всички останали фактури, отразени в дневниците за покупки на „ХОЛИС-2011“ ЕООД.

Процесният РА е оспорен по административен ред с жалба от „ХОЛИС-2011“ ЕООД, с приложени писмени доказателства. Актът е потвърден с Решение №1172/26.09.2025 г. на

директора на дирекция ОДОП- С. при ЦУ на НАП.

По делото е приета административната преписка.

От правна страна, съдът намира следното:

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

На първо място, е спазен срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по-горе ЗВР, в рамките на преклузивния 5-годишния срок. Следва да отбележи, че за разлика от срока по чл. 109 ДОПК сроковете по чл. 117, ал. 1 и чл. 119, ал. 2 от ДОПК са инструктивни, неспазването им не преклудира правото на оправомощените лица да издадат съответния административен акт, нито води до нарушаване или ограничаване на правото на защита на ревизираното лице.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по чл. 119, ал. 2 от ДОПК. Ответникът е представил заповедите, издадени във връзка с определянето на компетентния орган по възлагане на ревизията на жалбоподателя. Спазена е установената писмена форма, мотивиран е с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК ревизионният доклад е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА. Видно от приложените РА и РД, същите са подписани с КЕП.

Съгласно трайната съдебна практика, процесуалните нарушения са от категорията на съществени такива, в случаите, които тези нарушения засягат правото на защита на участващите в производството лица, а също така и нарушения, които, ако не бяха допуснати, крайният резултат, т.е. крайният акт би бил различен от постановения такъв.

С оглед изложеното, не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

По приложението на материалния закон:

Предмет на оспорване са установените с РА задължения, произтичащи от непризнат данъчен кредит на основание чл. 71, т. 1 ЗДДС в общ размер на 3420.02 лева и отказан данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС в общ размер на 23294.73 лв., или общо 26 714.75 лева и начислените лихви върху главницата.

Юриспруденцията последователно е дефинирала материалноправните и формалните предпоставки за възникване на правото на приспадане. Към първата категория се отнася своенето на качествата данъчнозадължено лице от доставчика и от получателя, и използването на получените стоки и услуги, за които се претендира правото на приспадане, за нуждите на сключени от получателя облагаеми сделки /така т. 28 от решението на Съда по дело С-277/14/. Формална предпоставка данъчнозадълженото лице да притежава фактура, в която трябва ясно да са посочени идентификационният номер за целите на ДДС, под който данъчнозадълженото лице е извършило доставката на стоките или услугите, пълното наименование и адресът на това лице, както и количеството и естеството

на доставените стоки /вж. т. 29 от цитираното решение/. В Решението от 15 Септември 2016 г. по дело C-516/14 на СЕС /т. 41 и сл./ СЕС за пореден път припомня формалните предпоставки за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, а именно: "от член 178, буква а) от Директива 2006/112 следва, че упражняването му зависи от притежаването на фактура, съставена в съответствие с член 226 от тази директива (вж. в този смисъл решения от 1 март 2012 г., Kopalnia O. P. Trawertyn P. Granatowicz, M. W Nosiewicz, C-280/10, EU:C:2012:107, т. 41 и от 22 октомври 2015 г., PPUH Stehcomp, C-277/14). Съответно доставчикът следва да издаде данъчния документ. Издаването на фактури и включването им в дневниците за продажби и в справките-декларации обаче не елиминира необходимостта от изследване на реалното осъществяване на доставките, което изрично и многократно е подчертавано и в практиката на Съда на Европейския съюз. Т.е. законът не свързва задължението за начисляване на ДДС и правото на данъчен кредит единствено с издаването на данъчна фактура, а поставя изискването да е налице реално осъществена облагаема доставка. В този смисъл и според постоянната практика на Съда на Европейския съюз (СЕС) по тълкуване на чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, възникването и надлежното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит изисква установяване преди всичко наличието на действително осъществени облагаеми доставки на стоки и услуги.

Съгласно чл. 68, ал.2 от ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. Данъкът е изискуем, съгласно чл. 25, ал. 6 от ЗДДС, към момента на възникване на данъчното събитие и като последица от тази изискуемост, данъкът следва да се начисли. При доставка на стоки данъчното събитие настъпва към момента на прехвърляне на правото на собственост, респективно правото на разпореждане с вещта като собственик по дефиницията на чл. 14, § 1 от Директива 2006/112/ЕО/ фактическото предаване на стоката/, а при доставката на услуги– към момента на извършването им /чл. 25, ал. 2 от ЗДДС/. Съгласно общите изисквания на нормата на 69, ал. 1 от ЗДДС, когато стоките и услугите се използват за целите на извършването от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките и услугите, които доставчикът- регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. По силата на посочената разпоредба, наличието на право на приспадане на данъчен кредит се определя в зависимост от бъдещото използване на получените стоки и услуги. В тази връзка, несъмнено получаването на стоките/услугите по облагаемите доставки и използването на стоките/услугите за независимата икономическа дейност на ДЗЛ са част от пораждащия правото на приспадане на данъчен кредит фактически състав /вж. чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС/ и като релевантни за съществуването на спорното правоотношение факти са предмет на доказване– чл. 153 ГПК. В тежест на данъчно задълженото лице е да установи, че е получател по действително осъществена доставка на стоки/услуги.

След като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт.

Принципът на неутралитет на ДДС налага да се допусне приспадането дори и при неизпълнението на някои от формалните изисквания, стига да са изпълнени материалноправните предпоставки, но когато данъчната администрация безспорно разполага с цялата необходима й информация, за да установи последните. С арг. от т. 3 на диспозитива на решението на Съда по дело С-18/13 е недопустимо обвързването на правото на приспадане с отчитането на прихода от услугата при доставчика. В този смисъл е Решение № 8817/06.07.2020г. по адм. дело №3513/2020г., Първо отделение. Следва да се подчертае, че липсата на доказателства за кадрова обезпеченост на доставчика, предвид Решение на СЕС от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11 г. (M. kft и P. D.), при липса на данни, че ДЗЛ е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки, не следва да бъдат основание за отказ на правото на данъчен кредит за получателя по доставката. В този смисъл е и съдебната практика на СЕС – решение по дело С-324/11 (Gabor Toth), решение С-18/13 ("М. П."), съгласно която липсата на материално-техническа и кадрова обезпеченост на доставчика не може да рефлектира върху правото на данъчен кредит за получателя по доставките, освен ако приходната администрация или съда не установят, че е налице данъчна измама с участието и/или със знанието на получателя по доставките. В този ред на изложение, следва да се има предвид, че нередности при прекия или предходен доставчик, свързани с неподаване на данни за осигурени лица и неплащане на осигурителни задължения не могат да бъдат тълкувани във вреда на жалбоподателя. В своята практика ВАС многократно е подчертавал, че приложимите разпоредби на действащия ЗДДС ограничават изискуемата проверка за реалност на спорната стопанска операция единствено до пряката доставка. Действителното извършване на предходните доставки по веригата са ирелевантни за възникването на упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит.

Императивно в нормата на чл. 71, т. 1 от ЗДДС е заложено, че лицето упражнява правото си на приспадане на данъчен кредит, когато е изпълнило едно от следните условия: 1. притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред- по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател. В изпълнение изискванията на чл. 114, ал. 1, т. 9 и т. 11 ЗДДС получателят по доставката следва да притежава фактура или други документи към нея, в които стоките или услугите са индивидуализирани в достатъчна степен, за да е възможна проверката относно наличието на доставка и използването на стоките и услугите за осъществяването от

получателя облагаеми доставки (в този смисъл Решения на СЕС от 8 май 2013 г. по дело C-271/2012., P. Transports SA, т. 36 и от 15 септември 2016 г. по дело C-516/14, Barlis 06, т. т. 26).

На първо място, с РА не е признато правото на ползван от „ХОЛИС 2011“ ЕООД данъчен кредит през м.08.2024 г. в размер на 957,60 лв. по фактура №[ЕГН]/10.05.2024 г., с издател „ЕМ ПИ ЕН“ ООД и получател „СОФИЯ ИСТЕЙТС ЕДНО“ ЕООД, тъй като като получател е вписано различно дружество от жалбоподателя „ХОЛИС 2011“ ЕООД. Освен това при справка в ИС на НАП е установено, че в дневниците за продажби на доставчика „ЕМ ПИ ЕН“ ООД фактура №[ЕГН]/10.05.2024 г. е отразена, именно с получател „СОФИЯ ИСТЕЙТС ЕДНО“ ЕООД, както и с различна данъчна основа 2 070.00 лв. и ДДС 414.00 лв., като получателят „СОФИЯ ИСТЕЙТС ЕДНО“ ЕООД е отразил фактурата в дневника си за покупки и е ползвал данъчен кредит.

В хода на оспорването по административен ред е представена от жалбоподателя Фактура със същия номер № [ЕГН]/10.05.2024 г., с доставчик „ЕМ ПИ ЕН“ ООД и получател „ХОЛИС 2011“ ЕООД, с предмет– Бетон В 25- 36м3, ед. Ц.- 123 лв., стойност- 4 428 лева; Услуга с бетонпомпа– 36 бр., ед.цена-10 лв., стойност- 360 лв., с данъчна основа- 4 788 лв. и ДДС- 957.60 лв., обща стойност 5 745.60 лв. /л.62 от делото/.

При това положение с една и същата фактура като номер и издател /доставчик/ два пъти е ползвано право на данъчен кредит, от два различни субекта- от жалбоподателя и от „СОФИЯ ИСТЕЙТС ЕДНО“ ЕООД, с което несъмнено фиска е ощетен. В дневниците за продажби на доставчика „ЕМ ПИ ЕН“ ООД обаче процесната фактура №[ЕГН]/10.05.2024 г. е отразена с получател „СОФИЯ ИСТЕЙТС ЕДНО“ ЕООД, като няма данни за издадени кредитни известия /КИ/ по отношение на тази фактура от издателя към нито един от получателите.

Съдът намира, че дори процесната фактура, ангажирана от „ХОЛИС 2011“ ЕООД да е издадена на същото дружество противно на приетото от приходните органи, т.е. жалбоподателят да притежава данъчен документ, в който данъкът е посочен на отделен ред- по отношение на доставки на стоки и услуги, в случая не е доказано от задълженото лице изискването да е налице реално осъществена облагаема доставка по тази фактура. За да приеме това съобрази, че нито в процесната фактура, нито в друг придружаващ документ посочените стоки и услуги са индивидуализирани в достатъчна степен, за да е възможна проверката относно наличието на доставка и последващата им реализация. В случая от „ХОЛИС-2011“ ЕООД не са съставяни актове и протоколи по време на строителството, доказващи, че дружеството е изпълнявало СМР на конкретния строеж. Съгласно предоставените от РДНСК строителни книжа- Актове за приемане на извършени различни видове СМР издадени през м. 10., м. 11. и м. 12. на 2023 г. и договор за строителство от 10.07.2024 г., в предходните периоди изпълнител на строителството на обекта е бил

С. СТРОЙ И. ЕООД с ЕИК[ЕИК] и с допълнително споразумение от 15.01.2024 г. договорът е прекратен. Сключеният договор за строителство от 10.07.2024 г. със С. СТРОЙ И. ЕООД е със същите параметри, както договорът предоставен в хода на ревизията от „ХОЛИС 2011“ ЕООД, като следва да се отбележи, че по делото е приет и друг договор за строителство на същата сграда, сключен между „ХОЛИС 2011“ ЕООД и „Стилияна- ЕМ“ ЕООД.

С оглед недоказаност от страна на жалбоподателя на реалността на доставките на стоки и услуги по цитираната фактура, оспорването се явява неоснователно досежно непризнатото на жалбоподателя право на данъчен кредит в размер на 957,60 лв.

На следващо място, законосъобразно не е признат данъчен кредит, ползван от „ХОЛИС 2011“ ЕООД, през м. 10.2024 г., в размер на 819.42 лв. по фактура № [ЕГН]/06.08.2024 г.

Видно от приетата по делото фактура №[ЕГН]/06.08.2024 г. /л.64/, същата е издадена от доставчик „ИЗОМАКС- БАЙЧЕВ“ ЕООД и получател „ХОЛИС 2010“ ЕООД, идент. №[ЕИК], а не „ХОЛИС 2011“ ЕООД, с идент. №[ЕИК]. При това положение, следва да се приеме, че жалбоподателят не притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред- по отношение на доставки на стоки или услуги, по които именно ползвателят на ДК- „Холис 2011“ ЕООД да е получател. Установено по делото е, че процесната фактура №[ЕГН]/06.08.2024 г. не е отразена в дневника за продажби на доставчика, а посоченият в нея получател „ХОЛИС 2010“ ЕООД не е регистриран по ЗДДС. Предвид това доводите на жалбоподателя, включително относно липса на инцидентност на доставки от „ИЗОМАКС- БАЙЧЕВ“ ЕООД са неоснователни.

Същото се отнася и за документ наименован фактура №[ЕГН] от 23.08.2024 г., отразена в дневника за покупки на ревизираното лице за м.09.2024 г., ДДС- 1643 лв. /със знак минус/, вместо кредитно известие /КИ/, издадена от ПИК ЕНД М ИНВЕСТ ЕООД, с право на пълен данъчен кредит.

Съдът намира за неоснователно и оспорването на отказания с РА данъчен кредит на основание чл.68, ал.1, т.1 и чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС в общ размер на 23 294.73 лв.. За да приеме това съобрази следното:

Във връзка с посочения по- горе Договор за строителство от 05.01.2023 г., сключен между „ХОЛИС-2010“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК]– възложител и Х.-2011 ЕООД– изпълнител за извършване на СМР в обект: „Жилищна сграда, офиси и подземно паркомясто в [населено място], м. Ю. тангента, р-н Л. с идентификатор 68134.4362.122, УПИ Х-1194" от приходните органи е изпратено ИПЗПОТЛ до посоченото дружеството, извършващо строителния надзор на обекта „МУЛТИПЛЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД. В отговор от „МУЛТИПЛЕКС ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД е заявено, че не е имало взаимоотношения с „ХОЛИС-

2011“ ЕООД. Имало е сключен договор за упражняване на строителен надзор от 03.10.2022 с възложителите по разрешението за строеж, представлявани от „Холис-2010“ ЕООД, прекратен на 17.01.2023 г., преди да е започнало строителството. Изрично е посочено, че нямат информация дали и кога се извършвани строителни работи на обекта и ако са извършвани строителни работи, кой е реалният изпълнител, както и нямат информация дали са съставяни актове по време на строителството.

В отговор на изисканата информация от Отдел „Контрол по строителството“, район „Л.“, [населено място] е приложен договор за строителство от 05.01.2023 г., сключен между Х.-2010 ЕООД- възложител и „ДЕСТА- Д“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]-изпълнител със същата дата и параметри, посочени в договора предоставен от Х.-2011 ЕООД.

В отговор на запитване до РДНСК- С. е посочено, че по отношение на „ХОЛИС-2011“ ЕООД /строител/ в образуваната административна преписка в РДНСК С. се съдържа единствено Договор за строителство от 05.01.2023 г., сключен с „Х. 2010“ /възложител/, като не се съдържат актове и протоколи съставени по време на строителството, подписани от строителя „ХОЛИС-2011“ ЕООД, съгласно Наредба №3/31.07.2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, доказващи, че съответното дружество е изпълнявало СМР- та на строежа.

Освен актове обр. 19 не се установява и наличие на фактури, издадени от „ХОЛИС-2011“ ЕООД към „ХОЛИС- 2010“ ЕООД, във връзка с изпълнение на представения договор.

От предоставените от РДНСК строителни книжа- Актове за приемане на извършени различни видове СМР, издадени през м. 10., м. 11. и м. 12. на 2023 г. и договор за строителство от 10.07.2024 г., се установява, че в предходните периоди изпълнител на строителството на обекта е бил „СПИЙД СТРОЙ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], прекратен с допълнително споразумение от 15.01.2024 г.. Както бе посочено по- горе, договорът, сключен между „Х. 2010“ /възложител/ е със същия предмет като договора, сключен между същия възложител и Х.-2011 ЕООД /изпълнител/ от 05.01.2023 г. и с договор със С.-ЕМ ЕООД /изпълнител/, като управителят на последното дружество е декларирал, че работата на обекта е прекратена от 26.08.2024 г.

В подкрепа на тезата на приходните органи и констатацията, че в периодите, когато „ХОЛИС-2011“ ЕООД е закупило строителни материали и услуги, изпълнители на СМР са били други лица, като липсват данни жалбоподателят да е участвал като подизпълнител на друг строител, както и не са налице данни тези материали и услуги да са префактурирани.

Според т. 31 от решението на СЕС по дело С-285/11, Б., за да се установи, че по доставките е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали

последните са били реално осъществени и дали съответните стоки /услуги/ са били използвани за извършването на облагаеми сделки. Проверката се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право. Придобиването на стоката от данъчнозадълженото лице в това му качество според СЕС е определящо за прилагането на системата на ДДС и следователно — на механизма на приспадане. Използването на стоката или намерението за нейното използване определят само обхвата на първоначалното приспадане, на което данъчнозадълженото лице има право. В тежест на задължения субект е да докаже използването на доставените стоки за целите на икономическата му дейност, а такива доказателства той не е представил. От това следва, че липсва документална обусловеност на процесните доставки на стоки, от които да се установи наличието на положителните материалноправни предпоставки, обуславящи правото на данъчен кредит. По отношение на фактурираните услуги липсва индивидуализация. Както вече бе посочено, чл. 114, ал. 1, т. 9 ЗДДС, транспониращ чл. 226, т. 6, от Директивата ДДС, изисква фактурата задължително да съдържа описание на вида на услугата, което да е достатъчно, за да могат данъчните административни органи да контролират плащането на дължимия данък и, ако е необходимо, наличието на право на приспадане на ДДС (Решение на СЕС от 15 септември 2016 г. по дело C-516/14, Barlis 06, т. 27). Ако фактурите не съдържат подробно описание на услугите с оглед посочената цел, то приложенията към тях би следвало да дават такова (т. 34 от цитираното решение). Съгласно чл.6, ал.5 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по ал. 1 и 3, но за нея има документи, които я удостоверяват, което в случая не е изпълнено.

Настоящият съдебен състав намира, че жалбоподателят не се справи с доказателствената тежест да докаже при условията на пълно и главно доказване участието на „ХОЛИС- 2011“ ЕООД в изпълнението на договорените СМР. Липсват обективни находки, сочещи използването на получените стоки и услуги за последващи облагаеми доставки, т.е. влагане на материалите, предмет на доставките или съхранението им с цел извършването на последващи доставки, или бракуването им.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че законосъобразно на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС с РА е отказан данъчен кредит в размер на 23 294.73 лв.. /по фактури по Раздел V., т. 3.3 от РД, подробно описани в РД/, отразени в дневниците за покупки на „ХОЛИС- 2011“ ЕООД.

Предвид всичко изложено до тук, съдът намира, че следва да отхвърли жалбата на „ХОЛИС 2011“ ЕООД срещу оспорвания ревизионен акт, с който са установени задължения за данък върху добавената стойност по ЗДДС в общ размер на 26 714.75 лв., ведно със съответните лихви.

При този изход на процеса на ответника се дължат разноски за юрисконсултско

възнаграждение, което е своевременно претендирано. Съгласно чл.161, ал.1, ДОПК /изм. с ДВ бр.17/26г./ на ответника се присъждат разноски съобразно отхвърлената част от жалбата. На администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правна помощ. В чл. 37, ал.1 ЗПП е регламентирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съгласно чл. 24. (Изм. – ДВ, бр. 74 от 2021 г., в сила от 1.10.2021 г., бр. 53 от 2025 г. Сравнение с предишната редакция, в сила от 1.10.2025 г.) по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лв. Предвид фактическата и правна сложност на делото, материалния интерес и процесуална активност на юрисконсулта следва да се присъди в полза на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева или 102.26 евро.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 73-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ХОЛИС-2011“ ЕООД, ЕИК-[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221924006507-091-001/11.07.2025 г., издаден от В. А. В.- орган, възложил ревизията и Н. Ц. Р.– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1172/26.09.2025 г. на Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите, с който са установени задължения за данък върху добавената стойност по ЗДДС в размер на 26 714.75 лв. /13659.03 евро/ и лихви в размер на 1 219.23 лв. /623.38 евро/.

ОСЪЖДА „ХОЛИС-2011“ ЕООД, ЕИК-[ЕИК], да заплати на Национална агенция по приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: